

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3043/05
28.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Слободана Спасића, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужених – противтужилаца ББ и ВВ, чији је заједнички пуномоћник адвокат БА, ради намирења хипотекарног потраживања по тужби и поништаја уговора по противтужби, одлучујући о ревизији тужених – противтужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 3846/2004 од 29. 06. 2005. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених – противтужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 3846/2004 од 29. 06. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Паланци П број 495/03 од 06. 11. 2003. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца – противтуженог и утврђено његово право као хипотекарног повериоца да тражи од тужених – противтужилаца намирење свог доспелог и укњиженог потраживања из уговора о зајму закљученог дана 01. 07. 1991. године, између њега као зајмодавца и тужених – противтужилаца као зајмопримаца овереног пред Општинским судом у Бачкој Паланци под Ов бројем 2428/91 дана 01. 08. 1991. године, у износу од 16.000 ДМ у динарској противвредности, по најповољнијем банкарском курсу на дан и у месту исплате и то из износа добијеног јавном продајом заложене непокретности тужених – противтужилаца уписане у ЗК улошку број аа КО ГГ које се налазе на кат. парцели број вв у природи изграђено грађевинско земљиште и то кућа и двориште у површини од 3 ара и 11 м² власништво тужених – противтужилаца. Ставом другим изреке тужени – противтужиоци су обавезани да тужиоцу – противтуженом исплате домицилну камату на износ од 16.000 ДМ у динарској противвредности по најповољнијем банкарском курсу на дан и у месту исплате, почев од 01. 05. 1992. године па до коначне исплате, у року од 15 дана и под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужених – противтужилаца којим су тражили да се поништи уговор закључен између парничних странака дана 01. 07. 1991. године и оверен код Општинског суда Бачка Паланка под Ов бројем 2428/91 од 01. 08. 1991. године као зеленашки и да се тужилац – противтужени обавезе да туженима као противтужиоцима накнади трошкове спора, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке тужени – противтужиоци су обавезани да тужиоцу – противтуженом на име накнаде трошкова овог спора исплате износ од 66.200,00 динара у року од 15 дана и под претњом принудног извршења.

Правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 846/2004 од 29. 06. 2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужених – противтужилаца и потврђена пресуда Општинског суда у Бачкој Паланци П бр. 495/03 од 06.11.2003. године.

Против наведене другостепене пресуде тужени – противтужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде сходно члану 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужених – противтужилаца није основана.

У проведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда поступка на коју се у ревизији указује јер је Окружни суд у образложењу другостепене пресуде у смислу одредбе члана 375. став 1. ЗПП оценио све жалбене наводе који суд од одлучног значаја. Нису основани ни разлози ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у пријатељским односима и пре закључења предметног уговора о зајму 1991. године, били су уговарачи више таквих уговора, а први уговор који су закључили и то тужилац – противтужени у својству продавца и првотужени – противтужилац у својству купца био је уговор о купопродаји путничког возила марке "ДД" закључен дана 29. 09. 1987. године за цену од тадашњих 155.000,00 динара, коју је купац требао да исплати до 15. 07. 1988. године. По основу тог уговора првотужени – противтужилац је исплатио тужиоцу – противтуженом износ од 900 ДМ, па је овај признаницом од 01. 07. 1989. године констатовао постојање дуга од још 1.100 ДМ. Потом су дана 01. 02. 1989. године закључили уговор о зајму 2.000 ДМ са роком враћања до 01. 06.

дм. потом су дана 01. 02. 1989. године закључили уговор о зајму 2.000 дм са роком враћања до 01. 08. 1989. године, па дана 01. 03. 1989. године уговор – признаницу о зајму тадашњих 6.000.000,00 старих динара са роком враћања до 01. 09. 1989. године, у којима је у оба уговора тужилац – противтужени био зајмодавац, а тужени – противтужиоци зајмопримци. Затим су дана 25. 09. 1990. године исти уговарачи у идентичном својству закључили уговор о зајму, који им је саставио адвокат ЋЋ, којим је тужилац – противтужени дао зајам туженим – противтужиоцима у износу од 10.000 ДМ са роком враћања до 31. 12. 1990. године. Намена зајма је била да га зајмопримци уложе у проширење цинкарне која им је неопходна за производњу бижутерије, којом се баве. Утврђено је да су зајам по овом и претходно закљученим уговорима, тужени – противтужиоци вратили. На крају дана 01. 07. 1991. године тужени – противтужиоци су као зајмопримци са тужиоцем – противтуженим као зајмодавцем закључили предметни уговор о зајму износа од 16.000 ДМ, са роком враћања од 10 месеци и без камате, који им је такође саставио исти адвокат у његовој адвокатској канцеларији, којом приликом није извршена примопредаја новца. Тај уговор о зајму су оверили дана 01. 08. 1991. године пред Општинским судом у Бачкој Паланци под Ов бројем 2428/91. Чланом 3. тог Уговора, тужени – противтужиоци су дали хипотекарну изјаву као хипотекарни дужници, сагласивши се са укњижбом хипотеке на њиховим непокретностима укњиженим у ЗКУЛ аа КО ГГ у висини позамљеног износа, у корист зајмодавца као хипотекарног повериоца; која је спроведена кроз земљишне књиге решењем Општинског суда Бачка Паланка Дн број 1779/91 од 27. 08. 1991. године. Међутим, тужени – противтужиоци ништа од овог последњег зајма нису вратили тужиоцу – противтуженом, због чега је овај поднео хипотекарну тужбу за реализовање укњижене хипотеке у циљу намирења свог хипотекарног потраживања.

На бази изложеног утврђеног чињеничног стања, правилно су и са правног аспекта Врховног суда нижестепени судови закључили да је основан захтев тужиоца – противтуженог као хипотекарног повериоца за реализацијом укњижене хипотеке и намирење свог хипотекарног потраживања према туженима као личним и реалним хипотекарним дужницима; у смислу члана 63. Закона о основама својинско правних односа. Исправно такође нашавши да је неоснован противтужбени захтев тужених – противтужилаца за поништајем предметног уговора о зајму са траженог разлога из домена тзв. апсолутне ништавости због наводне привидности тог уговора симулованим зеленашким уговором. Као и због наводне претње под којом је тај уговор закључен јер то није доказано, да би се са тог разлог сходно члану 60. Закона о облигационим односима такав уговор могао поништити. Тим пре што би по правном становишту Врховног суда, имајући у виду датум закључења предметног уговора о зајму 01. 07. 1991. године у контексту дана подношења тужбе у овој правној ствари по подацима који произлазе из садржине списка дана 13. 03. 2001. године, свакако дошло до преклузије права захтевања поништаја предметног уговора са наведеног разлога претње као разлога из домена тзв. релативне ништавости – рушљивости, због евидентног протекта тзв. објективног рока од 3 године од дана закључења уговора, сходно члану 117. став 2. Закона о облигационим односима. За своју одлуку другостепени суд је дао јасне и аргументоване материјално правне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд и зато сматра депласираним њихово понављање.

Како наводима ревизије тужени – противтужиоци истичу, примерице: да се тужилац – противтужени тек накнадно "присетио" чињенице да им је позајмио и 10.000,00 ДМ, након претходног помињања само знатно нижих износа позајмица, да није објаснио зашто је сврха те позајмице означена у том уговору из 1990. године другачија од оне коју је објаснио у свом исказу и да је предметни зајам у ствари окамаћени износ из основног дуговања од 1.100 ДМ по основу остатка неисплаћене цене за "ДД"; у суштини напада утврђено чињенично стање, то тим и таквим ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност побијане другостепене пресуде. Обзиром да се са тог разлога, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, сходно члану 385. став 3. ЗПП ревизија не може изјавити.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и у том контексту садржину предметног уговора о зајму, паушалан је и неоснован ревизијски навод тужених – противтужилаца о наводно погрешно примењеном материјалном праву због наводне привидности тог уговора симулованим зеленашким уговором, стога што предметни пуноважни и правно перфектни уговор о зајму има елементе и дејство тог уговора закљученог у свему сходно члану 557. Закона о облигационим односима и што није састављен под околностима и са садржином прописаним чланом 141. Закона о облигационим односима за зеленашки уговор.

Правилна је и одлука о трошковима спора донета у свему сходно члановима 154. став 1. и 155. ЗПП-а.

Са свих изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у смислу члана 393. ЗПП.

Председник већа-судија

Стојан Јокић,с.р.

За тачност отправка

МЋ